

Boros Imre: Surányi György jegybanki hitvallása

2021 augusztus 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Szembesít? kérdések a globalista pénzügyi ikonnak, amik kimaradtak a HVG-s PR-interjúból

Nemrég több kérdést taglaló interjú jelent meg a HVG-ben a kétszeres volt jegybankelnök Surányi Györggyel. Az egymást követ? kérdések úgy simultak egymásra, mint a csukott könyv lapjai, sehol egy az újság bevett stílusához méltó közbevágás, értetlenkedés, kötekedés, amik elkerülhetetlenek, ha éppen nekik nem tetsz? interjúalanyokat faggatnak. Az interjú egyértelm?en a piár kategóriába sorolható. Az egészre kár lenne egy szót is vesztegetni, ha az interjú alanya nem Surányi György lenne, aki elismerten a hazai és nemzetközi globalista körök jegybanki ikonja, alfája és ómegája. Emiatt viszont mondatai globalista jegybanki hitvallásnak tekinthet?k, ami a kés?bb az ügyben megszólalóknak mintegy kommunikációs zsinórmértékül is szolgál majd, ha jegybanki ügyekben nyilvánulnak meg.

Surányi els? bankelnöksége a rendszerváltás hajnalára datálódik. A hajdani Országos Tervhivatalból pottyant 1990-ben a jegybankelnöki székbe. A bankrendszerben történt reformok miatt azonban a jegybank is új státust kapott és új elnököt is egyben. Surányi hívei ezt úgy élték meg, hogy Surányit leváltották, nem a valóságnak megfelelően, hogy az új felállásban nem kapott új megbízatást. Hetekig tartó siratókórust szerveztek, már akkor is diktatúráról regéltek és a szakmát féltették, pedig ha tudták volna, hogy utóbbira semmi okuk, mert Surányi jegybanki verkleije – ami 1973 óta háborítatlanul ketyegett – szépen ment tovább egészen 1997-ig.

Jól értesültek arról szóltak, hogy az új megbízatástól az ütötte el Surányit, hogy mindenfajta adósságkönnyítésnek ellenállt, még annak is, amit maga az IMF kezdeményezett. Surányi második elnöksége (1995–2001) viszont aranybet?kkel van beírva a globalista körök emlékkönyvébe. Sikerült hivatalosan az MNB-b?l 1973–1996 között külföldre síbolt mintegy húszmilliárd dollár nyomait kétharmados globalista törvényi segédlettel eltüntetni, amit addig csalárd könyveléssel lepleztek. Másrészt a hazai termel?vagyon legértékesebb hányadát külföldieknek juttatták, úgyhogy a hazaiak szinte teljesen kimaradtak a vagyonszerzésb?l. Ezen tettei miatt vált Surányi külföldön és a hazai globalista körökben is megkérd?jelezhetetlen jegybanki ikonná.

Nézzük ezek után az interjúban érintett szakmai tételeket!

Mindenekel?tt kevésnek találja a jegybanki kamat emelését, ami hosszú évek után a napokban el?ször történt. Igen, ? nem ilyen kamatokhoz volt szokva, az már igaz. Nála soha nem lehetett a jegybanki vezet? kamatszint még közelében sem az aktuális árszintemelkedésnek, csak több százalékkal felette. Indoklasként azt szokta mondani, hogy egyébként a hitelez?k nem adnak pénzt. Az ? idejében ebben volt némi igazság, az már biztos. A romokban lévő dűledez?, krónikus ikerdeficites országnak csak hatalmas felárral kölcsönöztek, hiszen indokolt volt a félelem, hogy a pénz nem jön vissza. Forrásokat pedig csak külföldr?l lehetett várni, mert a belföld (a háztartások és hazai cégek) olyan szegény volt, mint a templom egere. Ráadásul magába a jegybankba is ezermilliárdokat csalogatott külföldr?l, ahonnan kockázat nélkül élveztek magas kamatokat, miközben a jegybank sorozatban az állami kassza veszteségtérítésére volt utalva.

A b?vös jelszó az volt, hogy a jegybank nem szükségszer?en nyereséges (inkább mindig veszteséges), Surányi szerint a gazdaság túlf?tött állapotba került, és ez nagy baj. Való igaz, ? pénzügyminiszter komájával, Bokros Lajossal inkább a gazdasági hibernálás pártján állt.

1994-ben újra kezdett a gazdaság beindulni, az éves növekedés a korábbi komoly visszaesésekb?l végre kikerülni látszott (1994-ben 2,9 százalék volt a növekedés). Gondolom, ha most is a jegybanki székben ülne, több ötlete is lenne, hogy miként h?tse le a növekedést. Mi sem jellemz?bb, mint hogy baja volt Surányinak azzal is, hogy a jegybank egy id?ben beleártotta magát a kereskedelmi banki tevékenységekbe. Elfelejté azonban, hogy a zsíros devizaalapú üzletelgetés után nem nagyon f?lött a hazai (akkoriban szinte kizárólag külföldi tulajdonú) bankoknak a kockázatosabb és kisebb hozamú céghitelezés. A jegybank nem tett mást, mint követte alapszabályának el?írását és saját eszközeivel a kormány gazdasági célkit?zései mellé állt. Surányi 1998–2001 között ennek éppen az ellenkez?jét tette, a kormány gazdaságpolitikáját fékezte.

Nem nagyon illik viszont a szakmai állásfoglalásaiba az, amit az inflációról mondott. Nagyon gondterhelt és aggódik is miatta. Annak idején pedig lelkes híve volt. Bokrossal a pénzügyi kormányzatot 1995 februárjában vették át. A rendszerváltás els? zavaros évei után a 28 százalékos csúcsról 1994-re 18 százalékra mérsékl?dött az árszínvonal emelkedése. Nem telt bele néhány hónap és ismét 28 százalékra volt. Bokros még év?dött is, és azt mondta, hogy nincs az a reáljövedelem, amit ? percek alatt le nem tud apasztani inflációval. Ebben az id?ben a neki etalonnak számító európai központi bankok az euró bevezetésére készülve stabil árakat tartottak.

Addig, amíg a kamatok a gazdaság túlfűtésének és a mai jegybank kereskedelmi banki színre lépése kérdésében lényegében az általa és globalista barátai által ortodoxnak nevezett és követendő jegybanki viselkedést kéri számon, az infláció kérdésében inkább az általa is populistának keresztelt húrokat pengeti. Surányi ugyanis a politikához is nagyon ért, tudja, hogy a közönségnek a túlfűtöttség nem mond semmit, sőt esetleg örülnek is neki, a kamatokkal is csak a választók kis része kerül aktív kapcsolatba, no de az infláció! Az infláció generációkra visszamenőleg garantáltan szinte minden magyarnak gyomorgörcsöt okoz. Politikailag éppen erre van most szükség! Arra meg ki emlékszik, hogy a jegybankelnökként egy emberöltővel ezelőtt (1995–96) mit csinált? Ma sok nemzedéknek ez nem mond semmit, de nek is az urnákhoz járulnak jövőre, jó, ha borzognak az infláció miatt. Korábban nagyon tetszett neki a kötelező alapjövedelem ötlete is, noha jegybankelnökként gyakran idézte a Wall Street nagyjait, és kijelentette, hogy nincs ingyenebéd. No free lunch.

Ideje rátérni azokra a kérdésekre, amiket egy valódi (nem PR-) interjúban meg kellett volna tőle kérdezni, de ezek a kérdések rendre elmaradtak. Mindenekelőtt a fő kérdés, hogy miért állt ellene mindenfajta adósságkönnyítésnek elnöksége alatt, noha azt komoly nyugati bankárok is pártolták, mint például a hajdani Deutsche Bank-elnök, Alfred Herrhausen. (Igaz, hogy az ő gépkocsija merénylők jóvoltából repült az égbe, talán éppen ezért.) Még az IMF ilyen kezdeményezése is merev jegybanki ellenállást váltott ki, és nem is lett belőle semmi. Jó lenne azt is tudni, hogy miként működött a jegybank tulajdonosként is együtt hat olyan kis és részben vegyes tulajdonú bankkal üzletileg, ahol a jegybank tisztségviselői is tisztségviselők voltak. Nem látta a korrupció legnyilvánvalóbb válfaját, a bennfentes kereskedést a jegybank kárára, a kicsik hasznára? Végül ezeket a bankrészesedéseket miért nem értékesítették a piacon, miért kellett őket végelszámolással kivezetni, és milyen eredménnyel történtek a végelszámolások?

Voltak-e kérdései második elnöksége alatt a jegybanktól 1987-ben a három hazai tulajdonú kereskedelmi bankba (MHB, OKB és Budapest Bank) került eszközök minősége tekintetében? Volt-e ennek szerepe abban, hogy az érintett bankokban nem volt valós tőke, csak tőkehiány, mert a juttatott eszközök hatalmas eltitkolt veszteségeket tartalmaztak, amelyektől a jegybank éppen az „eszközjuttatással” szabadult? Igazán izgalmas lenne megtudni (még most sem késő?), hogy a bankkonszolidáció kapcsán friss állami tőkével ellátott bankokat miért nem nyílt versenyben, a tőzsdén keresztül értékesítették, és főként azt, hogy visszakapta-e a teherviselő állam legalább azt a pénzt, amit a konszolidációra fordított.

A másfél éves küzdelem a világjárvány ellen hatalmas állami kiadásokkal járt, ez tény. Az ország lefékeződő gazdasági teljesítménye a növekvő kiadásokra elegendő forrást képtelen volt termelni. Más lehetőség nem volt, mint a kiadások egy részét hitelből fedezni, ami szerencsére bőven volt. Az addig ígéretesen csökkenő államadóssági szint azonban ismét növekedett, és elérte a 80 százalékot. Egyébiránt ez messze alatta van más EU-tagországok adósságainak. Lát-e a hajdani jegybankelnök úr némi különbséget a 2010 körüli és a mai 80 százalék között, mikor volt az ország könnyebb helyzetben adóssága finanszírozása ügyében? Emlékeztet, hogy akkoriban a kamatok a GDP legalább kétszer akkora százalékát vitték el, mint ma.

Surányi a PR-interjúban lényegében kétféle szerepben mutatja meg magát: egyrészt mint ortodox (globalista) jegybankár, így kritizálja a rendbontó, nem konvencionális (unortodox) jelenlegi jegybankot, de politikai eredményeket is csillogtat. Ne feledjük, a hajdani nagy miniszterelnöki castingon az ő neve is felmerült. Felvetése, hogy követendő politikáját a mai kormánypártok is támogassák, érdeklődés hiányában elmaradt, helyette Bajnait „ünnepelehetjük”. Az eredmény ismert, nyolc napon jóval túl gyógyult. A jelenlegi miniszterelnök-önjelölteket elnézve globalista szemszögből Surányi maga a fényes világítótorony.

Boros Imre

A szerző közgazdász

www.magynemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló